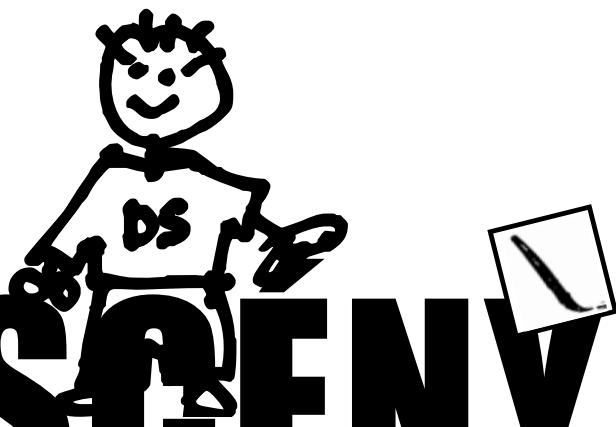

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

Fabrika SVITAVY

STŘEDA 13.6.2018

5.

NA ÚVOD...

upozorňuji, že jsem dnes již spala doma, ve své **bílé** postýlce v Brně. Až budete tedy číst páté číslo, už ve Svitavách nebudu. (BTW všimněte si, jak pozoruhodně funguje čeština: píši v přítomnosti, ale abych mohla vyjádřit, co chci, musím psát v minulosti i v budoucnosti. Úplná metafyzika, ne-li přímo patafyzika).

Na **zelené** pláni, kde leží Svitavy, jsem se letos pohybovala již třikrát. Dvakrát jsem tudý projížděla cestou dál na sever. Jednou jsem směřovala na Jičín, podruhé na Hradec Králové. **MMCH** obě místa jsou těm, co propadli dramatické výchově, dobře známá a já jsem tam také staré známé „dramatácké“ jela navštívit. A pokaždé se opravoval kruhový objezd od Brna a na semaforu vždy svítila červená. Zdržení se vyšplhalo na pěkných čtyřicet minut. **WTF!** Naštěstí už „kruháč“ **zevrubně upgradovali**.

Do třetice se Svitavy předvedly **epesně**. Z redakce jsme ve vší **cučnosti** odcházeli kolem jedné v noci. To už **modré** blesky křížovaly oblohu a trochu i přšelo. Když jsem ulehla do postele, která se nacházela přímo pod střešním oknem, vypukl prudký liják a já jsem se buď mohla **durdit**, že mi teče do postele, anebo přestat spílat, vstát a postel posunout mimo gravitační pole okenního stoku, který **zoomoval** přímo na mou hlavu. S postelí se naštěstí dalo lehce hnout. A to i v černé tmě ranní hodiny.

Letos v redakci vládla uvolněná a veselá nálada. Nikdo nikoho **neosochoval** a tiskářský šotek zahálel. Měli jsme mnoho ochotných pomocníků, což lze sledovat třeba na tom, kdo všechno psal úvodníky. I pes Jazz to s námi snášel statečně. Je to však stárnoucí šelma. Skrze Jazzovy žluté tesáky jsme dostali trénink ostražitosti a vnímavosti k hraničím vzájemného soužití.

O tom se také letos hodně hrálo. Pamatuji doby, kdy se rozlišovala témata určená dětem a témata určená dospělým. Toto rozdělení dnes přestává platit. Zdá se, že i poměrně malé děti mohou chápat nespravedlnost života, neúprosnost jeho toku a mohou o tom hrát divadlo.

Vlastně nevím, kam letošní čas ve Svitavách utekl. Všákl se jako voda, co včera natekla do mé postele. **OMG**, kéž se tu za rok zase setkáme!

Vaše Veronika Rodová

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE C – HUDBA JAKO SOUČÁST INSCENACE ANEB SLOŽIT PÍSNIČKU JE SNAŽŠÍ NEŽ SLOŽIT METRÁK UHLÍ

Ráno před půl osmou stojím před Ottendorferovým domem a **zoomuji** zpoza svých brýlí příjezd Karla Šefrny, lektora „muzikantského“ semináře. Vstupujeme do nádherných prostor hudebního sálu. Za chvíli přichází skupinka šesti dívek a žen. Vládne zde intimní, niterná atmosféra a vnímám křehkost tvůrčího procesu, než vůbec ještě začne. Na pódiu se nachází množství hudebních nástrojů – klavír, kontrabas, kytara.

Jsem zvědav, jakou cestou se ubírá práce v semináři. Ovšem je již čtvrtý den, a jak se dozvídám, hlavní hudebně-textová část práce byla již odvedena. Dnes se budou **zevrubně** zabývat zdivadelňováním dvou bajek s důrazem na mizanscénu (uspořádání herního prostoru a osob) a souhru.

Seminaristky se po krátké poradě pouští hned do zkoušení písní a loutkových částí představení. Karel Šefrna je místy zastavuje, motivuje a vysvětluje, jak hrát s loutkami pro lepší čtení diváků. Stejně tak mluví o důležitosti fázování akce, zvuku a slova, aby z toho nevznikl chaos. „Tato práce ukazuje to, jak pracné je divadlo. V detailu je krása. A písničky jsou jako koření.“

Pokračuje se ve zkoušení písníček, které si napsaly seminaristky v předešlých dnech samy. „Zkратte vokály, ať to není tak ženský! ... Zpívejte pro lidi! Chceme jim přece něco sdělit,“ dodává lektor. Zpěv zní nyní plně a je s výrazem. „Pojďte ještě jednou dokola, ať se to naučíte. Budete to umět a už se nebudete muset dívat do papíru.“

V semináři se pracuje s dvěma (z původně zamýšlených tří) povídek Jamese Thurbera z knihy Filozof a ústřice. Řeší se převážně uspořádání dívek a předmětů i ve spojení s nasvícením reflektory. „Je to makačka, ale když to klapne, je to docela radost,“ usmívá se Šefrna. „Musíte tvořit obrazy, kdy se všechno zastaví, aby si to lidi přečetli. A musí to být estetický.“ Znovu a znovu zkoušejí a zlepšují výraz a podání svých písniček. Na konci setkání společně hledají písňové uzavření závěrečné skladby.

Dívky odcházejí vyčerpané, jen Karel Šefrna je nabit energií a září úsměvem. Zkouší nazvučení sálu pro další setkání.

K zápisu se semináře připojují písňové texty seminaristek k oběma příběhům. Na spojení s hudbou a loutkami si však musíte počkat se středeční ukázkou práce ze seminářů.

Zazoomoval Josef Pekárek

NA SLOVIČKO S...

... KARLEM ŠEFRNOU, LEKTOREM SEMINÁŘE C

Můžete popsat dosavadní průběh semináře?

Měl jsem připravené tři bajky z knihy Jamese Thurbera Filozof a ústřice. Inzeroval jsem, že se budeme učit písničky. Ty jsou však pouze jedním kamínkem z mozaiky inscenace. Musíme to dělat tak, aby to mělo

smysl a aby to podpořilo naše téma. Věnovali jsme se nejprve dramaturgii povídek. Řekli jsme si dopředu, kam dáme písničky a proč. Měl jsem přípravu s návrhem, kde bude místo pro písničky podle témat: krása moře, příchod filozofa, song o perle a finálová píseň. Začali jsme představivostí a asociacemi ke slovům, z nichž jsme vyškrtali klíčové pojmy. Na to jsme psali texty. Přečetli jsme si je a vybrali jsme ty nejvhodnější, nikoli nejlepší pro inscenaci. Hlasovali jsme o nich. A zvolili jsme jeden.

Měl nějaký vliv rytmus textů na zvolenou hudbu?

Všech šest seminaristek umí na něco hrát, ale my jsme potřebovali instrumentaci. K dispozici byla basa, klavír, kytara, ukulele, akordeon a tamburína. Udělali jsme několik kapel. Autorka vybraného textu pak měla na starosti kapelu a tvorbu hudby, protože při psaní už měla určitou představu o melodii v hlavě. Vzala si k sobě ještě další a šly tvořit. Ostatní pokračovaly v psaní dalších textů. Pak jsem jim byl ku pomoci při tvorbě rytmu. Někde bylo zapotřebí trhaného zvuku, jinde valčíku apod. Potom jsme se mohli vrhnout na divadlo.

Co by pro vás znamenalo divadlo bez hudby?

Muzika nemusí být samozřejmě všude. Já vnímám divadlo jako mozaiku, kde kromě textu a jeho témat jsou další složky, které ho posouvají. Jde třeba o výtvarno – nejen v loutkovém divadle, ale i v činohře – v rámci mizanscény, světla jako zásadní věc nebo zvuky. Většinou se však muzika jako jeden kamínek v mozaice vyskytuje.

Jaké jsou vaše hudební inspirace?

Byl jsem odkojen Ježkem a Voskocem s Werichem. Jako dítě jsem se setkal s gramofonem. Osvobozené divadlo na deskách bylo pro mě láskou. Moje maminka byla výborná klavíristka a zvala do Svitav různé hudebníky. Měl jsem rád jejich vážnou hudbu, ale nechtěl jsem ji hrát. Absolvoval jsem hru na klavír, pak jsem se vrátil k loutkovému divadlu. Tam jsem se naučil na kytaru a na mandolínu, basu, tahací harmoniku a v padesáti letech na housle. Dále jsem byl ovlivněn Vodňanským se Skoumalem. Mám rád samozřejmě i country a zpěvy u ohně. Na vážnou hudbu chodím pořád a rád ji poslouchám. Nejsem vyhraněn, ale nemám rád dechovku.

Setkal jste se v poslední době s divadlem, které vás nějak inspirovalo?

V poslední době na mě zapůsobili „žamberáci“ se Šťastným princem. Stejně tak je pro mne dlouhodobě nezapomenutelné Všichni jsme si... od našich děček.

Děkuje Josef Pekárek

Písnový text účastnic semináře C

VLK ZA DVEŘMI

Za horama, za dolama
chaloupka maličká
tam nachází se
nejedna ovečka.
V domečku bez oken
ovčí rodinka,
tatínek, dceruška,
nesmí chybět maminka.
V obýváku ovčím

žijou si v klidu
odděleně od všech
od všeho lidu.

*

Klepy klep na dveře,
neotevře, otevře.
Co to je, kdo to je,
kdo na dveře bubnuje?

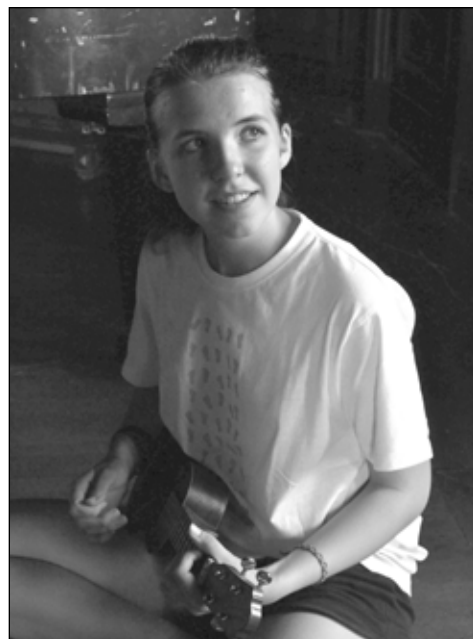
*

Vlk se nažral a koza zůstala celá,
ale chudák ovce ta to schytala.
V domečku bez oken nálada je padlá,
máma ovce, ta to zvorala.

VČERA JSME VIDĚLI...

... NA SEMINÁŘI C

ZA ZOOMOVALI JSME...

...SEMINÁŘ B – OD PŘÍBĚHU KE SCÉNÁŘI

Seminář B vedený Irinou Ulrychovou probíhá ve Fabrice v dětském oddělení Městské knihovny. Vstoupila jsem do komorní atmosféry, v níž se právě reflektovala včerejší představení. Poté jsem se spolu se seminaristkami (jediný muž skupiny dnes chyběl) pustila do aktivity, jejímž účelem bylo rozvíjet schopnost vymodelovat si situaci a uvolnit představivost. Příjemným vedlejším efektem bylo opuštění židle a protažení těla v prostoru. Svou sochu, vzniklou náhodně štronzem z předchozího pohybu, bylo potřeba pojmenovat: kdo jsem a co dělám v určeném prostředí? Irina nás upozornila, že představa musí být co nejkonkrétnější, aby bylo možné následně krátce rozehrát situaci. Cesta ke scénáři vede přes myšlení v situacích a tuto dovednost je potřeba rozvíjet.

Následoval návrat k včerejšímu tématu. Skupina se zabývala textem Pavla Šruta Bráška Králík a pan Tygr. Byl zpracováván jako jevištní přepis, který většinou zachovává dialogy v jejich původní podobě a využívá i vyprávěče. S postavou vyprávěče se dá samozřejmě pracovat různými způsoby – nemusí být samostatná postava, jež předstoupí před diváky a začne vyprávět. Jako vyprávěči mohou fungovat i samotní hrdinové příběhu. Seminaristy včera napadlo vytvořit hlavním hrdinům alter ega, která vyjadřovala jejich emoce a nyní se probíralo, nakolik byl tento prvek funkční a zda fungoval ve všech částech příběhu. Tomu diskuzí bylo uzavřeno téma jevištního přepisu a po krátké přestávce se pokračovalo otázkou, co je to dramatizace, a ve kterých případech ji lze využít.

V případě dramatizace vybírá autor z předlohy, co vybrat lze. Může a nemusí zachovat vyprávěče – sdělovat je možné i pouze přes situace, dialogy a jednání postav. K dramatizaci saháme například v případě, že nás zaujal příběh, ale situace jsou ve vyprávění jenom naznačené a my si je musíme do- tvořit, chceme-li ho zahrát. Někdy se stane, že situace zcela chybí, jindy z množství situací musíme vybrat jen to podstatné pro jasnou linii příběhu, kterou chceme sledovat. Lze také ubírat nebo přidávat postavy. Zásahy do předlohy bývají tedy při dramatizaci mnohem rozsáhlejší, než je tomu v případě jevištního přepisu.

Pro vyzkoušení postupů dramatizace předlohy zvolila lektorka text Briana Jacquese Prolhaný Henry Mawdsley. Hlavním hrdinou příběhu je chlapec, který neustále všem lže a následně se musí konfrontovat se samotným Luciferem. Seminaristky se po přečtení předlohy rozdělily do skupin, ve kterých měly za úkol vymyslet a zahrát další Henryho lž, kterou se snaží vymluvit z pozdního příchodu do školy. Výmysl měl být zahrán tak, jak by se odehrál v Henryho představě. Viděli jsme tedy, jak Henry vytahuje jinému dítěti jeho tašku z vody, v níž plave nebezpečný žralok nebo zachraňuje v Amazonii vzácného brouka. Irina podněcovala hráče, aby přemýšleli, jak předloženou situaci ještě vyšperkovat – například, aby Henry musel žraloka přemoci.

Pak se pokračovalo v **zevrubném** zkoumání textu. Kdyby se měl dramatizovat, pro jak staré děti by to bylo? Jaké téma vám osobně text nabízí? Proč by se podle vás měly děti s tímto textem setkat? Seminaristé **zazoomovali** i na vnitřní kritéria dramatickosti, o kterých hovořili v předchozích

dnech. Dovedeme si představit jednotlivé scény příběhu? Je děj příběhu dynamický? V jaké míře se dají použít dialogy z předlohy? A hlavně: nese v sobě příběh dramatický konflikt?

Tyto otázky seminář zakončily a připravily půdu pro zítřejší setkání skupiny.

Zazoomovala Terezie Pecharová

NA SLOVÍČKO S ...

...IRINOU ULRYCHOVOU, LEKTORKOU SEMINÁŘE B

V semináři se hodně zabýváte tím, jak poznat příběh s dramatickým potenciálem pro scénář. Jaké předpoklady má mít člověk, který chce vytvořit divadelní scénář podle literární předlohy?

Jako zásadní vidím nejspíš cit pro dramatickosti. Tedy, že autor by měl umět vycítit dramatickosti příběhu a rozpoznat ji v konkrétním textu. Když o tom teď uvažuji, řekla bych, že každý ten cit v sobě má. Odmalíčka jsme vychováni pohádkami – ty přece v sobě tu dramatickosti a konflikt mají a nějakým způsobem se to v nás jistě ukládá. V běžném životě také stále zažíváme nějaké dramatické situace, jen je potřeba si tuto zkušenost přesadit do dramatické práce. Cit pro dramatickosti se dá stále rozvíjet – diskuzí, pojmenováváním situací, cílenou hrou. Takže v důsledku jde o to, vytáhnout tuto schopnost na světlo a mít k sobě důvěru, že ji dokážu použít.

Jaké jsou výhody využití literární předlohy oproti autorské tvorbě?

Dobrý text mi může poskytnout oporu a inspiraci. Každý člověk má tendenci myslet ve stereotypch a kvalitní literární dílo může nabídnout jiný úhel pohledu. Navíc každý v sobě nemá ten specifický talent pro autorské divadlo, který mu zabraňuje sklouznout k banálnosti a naopak pomůže dílo povýšit, dodat mu metaforičnost.

Co může způsobit, že se nám proces transformace literární předlohy do scénáře nepovede?

Jeden z Murphyho zákonů praví, že cokoliv se může pokazit, se také pokazí. Ale přesto si myslím, že když si člověk dobře vybere výchozí text, mohl by se některým karambolům vyhnout. Dobrý výběr v případě literární předlohy znamená najít si text, který má dramatický potenciál – co je tím míněno je náplní našeho semináře – a který se hodí pro skupinu, pro niž je vybírán.

Jmenovala bys nějakou inscenaci, která tě překvapila použitou předlohou?

Nenapadlo by mě, že se dají svěže a moderně udlát Povidky Malostranské, jako se to povedlo Františku Oplatkoví.

Co podstatného by si měli odnést účastníci ze semináře B?

Měli by odjet hlavně s odvahou se do toho pustit.

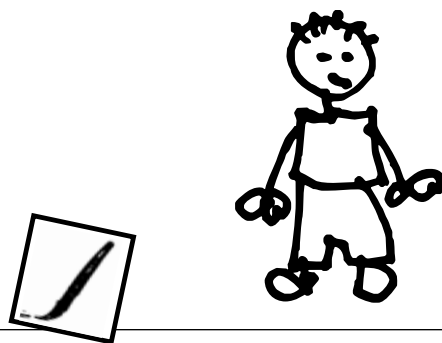
Přiblížila Terezie Pecharová

VČERA JSME VIDĚLI...

...NA SEMINÁŘI B

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY
Z PŘEDSTAVENÍ
ČTVRTÉHO BLOKU

MY VRABČÁCI

Terka (17 let)

Bylo to zajímavé vystoupení, zaujaly mne účesy související s tématem a vtipné scény.

Hanka (15 let)

Nejsem si jistá, co jsem to přesně viděla. Zdálo se mi, že jsou na tohle téma celkem staří, a tím se v ději nějak ztráceli.

Jůlinka (7 let)

Líbilo se mi, jak říkali, že ho chytili za batoh.

Julie (17 let)

Děti byly sehrané. Líbil se mi námět s trampolínou a plácačky.

Ladislav (70 let)

Bylo to moc pěkný, bylo to hlasitě, a to je důležité a pochopitelné. Dětem se to líbilo.

Helena (12 let)

Líbil se mi nápad, že každý potřebuje svůj dům.

STOJÍ HRUŠKA

Kača (17 let)

Líbilo se mi, že se v promluvách objevily i zastaralé výrazy, které se už nepoužívají. Líbila se mi velká škála využití stuh jako kulís, dělaly na mě dobrý dojem.

Lenka (25 let)

Na tomto představení mne zaujalo nejvíce téma. Chvilku jsem po něm pátrala, ale stálo to za to. Ta myšlenka, že z něčí smrti se znovu zrodí život mě pohladila na duši.

Alča (14 let)

Melodie byla pěkná a i stuhy tam byly pěkně zapracovány. Bylo jim pěkně rozumět, což je důležité a jinak bych si toto téma asi nevybrala kvůli náročnosti. Ale myslím si, že bylo celkem dobře zpracováno.

Verča (17 let)

Líbil se mi nápad zpracování stromu se stuhou.

Matěj (14 let)

Mně se to hrozně líbilo. Super byla ta hruška. Líbilo se mi, jak ztvárnily stromy.

Vendula (14 let)

Mně se to líbilo, jak to bylo něžný a čistý. Hezké bylo použití studek.

Helena (12 let)

Děj jsem nepochopila, ale líbilo se mi, že si hudbu dělaly samy.

Anna (12 let)

Velmi se mi líbil zpěv a i písničky byly velmi chytlavé.

DO VELKÉ KRAJINY DUDĚDU

Hanka (15 let)

Oceňuju dobře zvolené texty, úměrné jejich věku a hezkou práci s loutkami - stínohru. Děti moc hezky mluvily a jejich písně dobře doplňovaly atmosféru.

Jana (40 let)

Líbila se mi ta čirá imaginace a čistota, která z toho vyzářovala a vůbec taková esence hravosti. Bylo velmi dojemné, jak zde byl udělán vztah mezi otcem a dcerami.

Vendula (17 let)

Humor.

Julie (17 let)

Líbilo se mi, jak k tomu byla zakomponována stínohra, bylo to roztomilé uvěřitelné. Líbilo se mi, jak zpívali.

Pavčina (17 let)

Líbilo se mi zpívání a vlastně to, že byli celou dobu na jevišti, že to nebylo prázdné.

Václav (14 let)

Bylo to vtipné a působilo to na mě pohodově.

JAK SE HLEDÁJÍ PRINCEZNY

Eliška (17 let)

Na představení se mi líbily na začátku otázky princezen, při pohledu prince. Fajn bylo, že přechůdky braly jako srandu a výkon byl velmi pozitivní.

Kateřina (8 let)

Mrzelo mě, že princezny neměly šaty a nebyly víc nazdobeny. Líbila se mi loutka princezny.

Péťa (25 let)

Děti byly na jevišti i s loutkami. Líbila se mi nebojácnost dětí, a to především u postavy prince. A celkem dobrá sehraň herců na jevišti.

Martin (32 let)

Líbilo se mi rébuskum.

O SEDMI BRATŘÍCH VE STUDNI

Anička (18 let)

Velmi na mě zapůsobila radost dětí, jejich vlastní prožívání situací. Bylo vidět, že je to vážně baví.

Lenka (53 let)

Šťěstí dětí.

Dáša (17 let)

Mně se líbilo, že je to bavilo. Občas jsem nerozuměla, ale bylo to roztomilé.

Anna (36 let)

To že jsou ty děti svobodné.

Ondřej (22 let)

Z dětí sršela energie a bylo vidět, že je to baví.

VČERA JSME VIDĚLI...

My vrabčáci

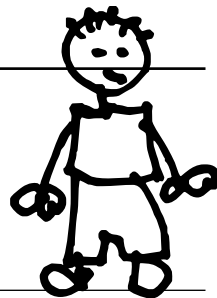
O sedmi bratřích ve studni

Stojí hruška!

ZAPSALI JSME...

... Z DISKUSÍ LEKTORŮ O PŘEDSTAVENÍCH 4. BLOKU

MY VRABČÁCI / STUDIO ŠRÁMKOVA DOMU V SOBOTCE, MKS SOBOTKA

Lada Blažejová našla pro svůj výhradně chlapecký soubor výborně padnoucí dramatický text o hnízdě mladých vrabců. Navíc svým hercům zásadně pomohla v herecké práci několika zdánlivě prostými nápady: Charakterizace vrabců rozčuchanými vlasy a přes rameno pověšenými plácačkami, stoly a lavice k věčnému přelézání a přeskakování a zejména bohatě využívaná trampolína poskytují chlapcům jednoduché podmínky pro živou, energickou a svobodnou existenci na jevišti. Podobné přehledné charakterizační principy by ještě bylo dobré objevit pro dvojici cizích vrabců vracejících se z ptačí riviéry. Jejich jednání je přeci jen lehce nejasné a retarduje jinak výtečnou dynamiku inscenace.

Úprava rozsáhlého dramatického textu je razantní a „šikovná“. Nepostrádá funkční expozici ani přehledné problémové situace vedoucí k jasné pointě. Poskytuje vyrovnaný prostor všem členům souboru. Možná by stálo za to zpřehlednit některé momenty podstatné pro pochopení děje, jako je první zjevení jeřába (v okamžité tmě trochu zaniká strach chlapců z nebezpečí hrozícího z oblohy), či například jasněji projeviti motivaci jednoho z vrabců pro finální rozhodnutí vydat se na cestu do vesmíru (pravděpodobně jde o reakci na protivné vytahování cizinců). To jsou však jen drobné mouchy pochytané na jinak veskrze sympatické inscenaci.

O SEDMI BRATŘÍCH VE STUDNI / LDO ZUŠ JINDŘICHŮV HRADEC

Je krásné vidět na jevišti malé děti, které se zde cítí svobodně a baví se vlastní hrou. Ještě lepší je však vidět tyto děti zároveň vnímat základní potřeby jeviště: Dávat prostor svým spoluhráčům, komunikovat s diváky, vyprávět příběh, vnímat smysl pauzy, orientovat se v prostoru atd. To vše (tu více, tu méně) nám představení souboru z Jindřichova Hradce pod vedením Vojtěcha Maděryče nabídlo.

Krátká dobře vystavěná anekdota Henriho Pourrata byla pro soubor skvělou volbou. Vedle vhodného rozsahu, humoru i přehledné zápletky nabízí sedm postav s v podstatě totožnými úkoly.

Soubor předlohu rozehrál, k základnímu příběhu přibýly další epizody umožňující dětem fyzickou akci a demonstraci základního charakterového rysu sedmi bratrů – jejich lehké natvrdlosti. Děni na jevišti je dobře pomoheno tím, že úkoly dětí jsou kontrastní, po běhání a křiku následují vždy momenty zklidnění. I když ty by jistě bylo ještě možné podpořit, aby se dílo při lehké ztrátě soustředění nerozpadalo.

Některé situace nebyly zcela srozumitelné, jiné působily lehce nelogicky, lze však předpokládat, že děti vzhledem ke svému věku a spontaneitě s každou reprízou naloží trochu jinak. Zejména na třetí repríze dnešního dne se nutně podepsala únava dětí a představení se lehce „utrhl ze řetězu“.

Sedm bratrů lze však považovat za ukázkou výborné a poučené práce se začínající skupinou, vědomě směřované k divadelní tvorbě.

STOJÍ HRUŠKA / DIVADELNICE Z VIKÝŘE, DDM VIKÝŘ, JABLONEC NAD NISOU

Soubor z Jablonce nad Nisou vedený Alenou Štěpánovou se pokusil vyrovnat se se slavným textem Milady Mašátové *Stojí hruška*. Nezvratné provázání člověka s přírodou, pradávna pohádková logika života skrytého v kmeni plodícího stromu atd. jsou rysy, které mohou být pro dospívající dívky soubor v mnohém přitažlivá a při kvalitním pedagogicko-inscenačním procesu mohou působit až iniciačně.

Výtvarné i hudební pojetí inscenace chce následovat křehkou lidovou strunu původního textu. Inscenátorky využívají lidovou píseň či její ohlasy, náznaky krojů, bílou barvu kostýmů v kombinaci s červenými pentlemi ve vlasech, barevné stuhy, proutěné košíky apod. Snaží se vyprávět příběh skrze odkazy k venkovským rituálům.

Brzy se však ukazuje, že jednání na jevišti je spíše nahodilé, náznaky rituálů nedůsledné, zjevně nepoučené podobami skutečných lidových obřadů, místo symbolického jednání sklouzávají inscenátorky k ilustrativní pantomimě, práce se zásadními rekvizitami, jako jsou například hrušky posílané po zemi, zčuchané stuhy apod. působí necitlivě. Prostá píseň zaznívá sice čistě, ale s výraznou popovou manýrou, protichůdnou zvolené poetice i charakteru předlohy. Nejasné jsou však i situace, které mají posouvat děj, inscenaci se tak místy nedaří ani přehledně vyprávět základní příběh. Lze snad pochopit, že charakter původního textu strhl inscenátorky k jakémusi posmutnělému tónu a pomalému tempu. Tím se však připravují o pro divadlo tolik potřebnou dynamiku.

Přes tyto výhrady je moc dobře, že se dívky mohly ve svém věku s textem Milady Mašátové potkat a dotknout se tak témat, která se dnes k mladým lidem dostávají jen výjimečně.

VČERA JSME VIDĚLI...

My vrabčáci

O sedmi bratřích ve studni

Stojí hruška

DO VELKÉ KRAJINY DUDÉDU / DISMANŮV ROZHLASOVÝ DĚTSKÝ SOUBOR, ČESKÝ ROZHLAS, PRAHA 2

Vedoucí DRDS Jana Franková zasadila známou dětskou poezii a pohádky Ivana M. Jirouse do okolností, ve kterých vznikaly – v dlouhém a nedobrovolném odloučení otce od dvou malých dcer. Do událostí, které u prostého kuchyňského stolu zažívají Františka s Martou, nechávají inscenátoři zaznívat ze záznamu úryvky z Jirousových dopisů z vězení. Takto nastavená situace je sama o sobě nesmírně silná. Obohacuje veselé básničky a pohádky o hlubší molové tóny, nově osvětluje jinak nenápadné motivy a nese s sebou pro divadlo tolik důležitou dramatickост. Spolupráce s hudebním skladatelem Jakubem Sejkorou navíc doplňuje inscenaci o písničky, které prokazují nejen cit pro Jirousovy texty ale také přímo hitový potenciál.

Děti z DRDS jsou skvěle vybavené, jejich přirozený mluvený projev, poučená práce s hlasem, soustředění, bytostná přítomnost na jevišti, vnitřní klid, ale i čistý a zcela přirozený zpěv jsou samy o sobě velkým diváckým zážitkem. Výborná je jejich schopnost souhry, společného vyprávění, ale také jistota sólových výstupů, včetně těch pěveckých. Možná by jim mohly být místy nabídnuty konkrétnější úkoly či motivace jednání, aby se jejich dlouhá přítomnost na scéně nestávala občas lehce rozpačitou.

Stínohra, kterou inscenace využívá, jednotlivé situace jemně doplňuje či ilustruje, aniž by na sebe strhávala výraznou pozornost. Někdy je konkrétní, jindy jen barvou dotváří atmosféru. Místy by však zasloužila přehlednější opodstatnění či jednotící princip. Snad propojení s obrazy, které holčičky kreslí u stolu, snad jasnější odkaz k papírovým dopisům...

Každopádně se zdá, že se souboru podařilo vytvořit dílo, které má schopnost plnohodnotně oslovovat dětské i dospělé publikum. A to je v divadle hraném dětmi výjimečné a cenné.

JAK SE HLEDÁJÍ PRINCEZNY / ANI MUK, ZUŠ TURNOV

Pro soubor Ani Muk z Turnova vybrala jeho vedoucí Romana Zemenová dramaturgizaci pohádky Dlouhý, Široký a Bystrozraký Milady Mašátové. Text dobře vede nezkušené herce k práci se zkratkou, rytmem, a nabízí jim slovní humor, který mohou snadno přijmout za svůj.

Je však škoda, že soubor nepropracovává lépe jednotlivé situace tak, aby humor a zkratka obsažené ve slovech přenesl také do jednání. To platí pro hru s loutkou i bez ní. Mnohdy jakoby herci o svých totemových loutkách téměř nevěděli, nepotřebovali je, nesnažili se využít jejich bezbřehých možností. Nedostatek potřebné hravosti je nejvíce vidět při zpracování trojího hledání princezny – jednotlivé cesty se v podstatě neliší, negradují, nenabízejí nové nápady. Stále stejná pochodová písnička dojem unylosti jen podporuje.

Potřebná péče chybí ovšem také výtvarnému zpracování. Kostýmy, loutky i náznak scénografie nevykazují snahu o jednotící princip či prostý soulad. Soubor se však chystá pohádku dále uvádět. Třeba po prázdninách najde chuť si s výbornou předlohou ještě více pohrát.

Anna Hrnecková

VČERA JSME VIDĚLI...

Do velké krajiny Dudédu

Jak se hledají princezny

PŘEDSTAVUJEME VÁM...**... LEKTORSKÝ SBOR DĚTSKÉHO DIVADLA**

Položili jsme všem lektorům dětského divadla tři stejné otázky: Čím je pro vás dětské divadlo? Může hrát divadlo každý? Jaké divadelní představení bylo pro vás v poslední době zážitkem? A poté jsme je požádali o vytvoření kompozice, kterou by znázornili svou představu divadla za využití kapesní francouzské hry Jeu de la tour.

ANNA HRNEČKOVÁ

1. Možností, aby nám děti řekly něco o našem světě.
2. Každý, kdo divadlo hrát chce.
3. Záhada hlavolamu v Divadle Minor.

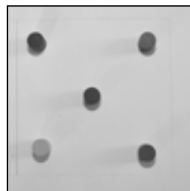
JAROSLAV DEJL

1. Tak jako každé jiné, pokud je chytře, invenčně, citlivě vystavěné, velkým potěšením a radostí. A nerozlišoval bych, je-li to „dětské“ či „dospělé“ divadlo.
2. Myslím si, že v podstatě každý, kdo má chuť. Pokud se setká s dobrým pedagogem či režisérem. A pokud to míní upřímně. Vždyť i učitelé jsou vlastně takoví herci. A i řada dalších profesí. A pokud to tak lze říci, všichni hrajeme v životě „své“ divadlo.
3. Z činohry *Petrolejové lampy* (režie Martin Glaser) v Mahenově divadle s vynikajícími Hanou Briešťanskou a Martinem Siničákem v hlavních rolích. A potom série oper Leoše Janáčka v NDB Brno – *Káťa Kabanová* (režie Robert Carsen), *Věc Makropulos* (režie David Radok), *Její pastorkyňa* (režie Martin Glaser) a k nim Bartókův *Modrovousův hrad* (režie David Radok), Čajkovského *Pikov*

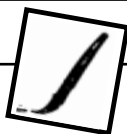
dáma (režie Martin Glaser) a Gounodův *Faust a Markétka*. Všechny pro vynikající režii, tak scénografii a pěvecké a herecké výkony. A ta poslední opera i pro vynikající využití industriálního prostoru pavilonu na brněnském výstavišti. Všechna uvedená představení vřele doporučuji – budou se uvádět i v budoucí sezóně 2018/2019. V rakouském Hornu jsem viděl na festivalu Szene Waldviertel zajímavé multimediální a interaktivní představení SACH belgického souboru Zonzo Compagnie. Dvě houslistky a hudba Johana Sebastiana Bacha a k tomu nápaditá multimediální projekce. Velice sugestivní a emocionální.

JIŘINA LHOTSKÁ

1. Prostor, který dětem umožní svobodně se pohybovat, komunikovat, tvořit a zažívat společnou radost z hotové práce.
2. Divadlo může hrát každý, především je velkou výhodou, když má co říci i druhým, nejenom sobě.
3. Jedno z představení, které bude i na letošní Dětské scéně.

HÁDEJ, HÁDEJ...**... KDO SE SKRÝVÁ NA FOTOGRAFII?**

Dovolili jsme si malou legráčku a trochu jsme jednoho z lektorů zkrášlili. Poznáte, kdo se skrývá na fotografii? Pokud se domníváš, že jsi ho poznal, usměj se na něj, až ho potkáš. Pokud ti úsměv oplátí, můžeš si být jistý, že je to on. Pokud nic, tak nic. Můžeš zkoušet úsměvy na další lektory. Pokud máš pocit, že se dnes na tebe všichni smějí a ty se nemůžeš dobrat toho, kdo je osoba na fotografii, nic si z toho nedělej, odměnou nechť je ti usměvavý den.

VČERA JSME VIDĚLI...

VČERA JSME VIDĚLI...

My vrabčáci

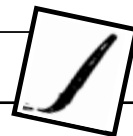

Stojí hruška

Do velké krajiny Dudědu

ZAPSALI JSME...

... Z DISKUSE O PŘEDSTAVENÍCH 4. BLOKU

MY, VRABČÁCI

Od účastníků zazněla slova: přátelství, soudržnost, energie, rodina, hnízdo, vychloubání, pomoc nemocnému, dobrodružství, sen, vlekllost, rivalita. Téma nebylo úplně jasné. Bylo jím soudržná rodina? Nejasnost tématu se někomu jevila v tom, že v představení bylo otevřeno několik tematických linií, ale nevynikla hlavní, která by byla jednáním ozřejmena. Některým připadal děj neukončený. Diváci se ptali, zda děti nebyly na předlohu a její téma staré.

Nebylo jasné, kdo byli příchozí vrabčáci, jaký měli charakter a vztah mezi sebou. Vrabci Vašnostovi a jeho „poskokovi“ by prospělo, kdyby se jejich vztah vyvíjel. Zazněly také otázky: Jaký charakter měli vrabčáci? Co se stalo, že příchozí chtěli zůstat s hejnem a že jim nakonec byli přijati? Příchod dvou odlišných vrabčáků předznamenal rozpor v dalším vývoji příběhu, ale nebylo toho příliš využito. Ze začátku diváci cítili silnou energii, avšak s příchodem dvou cizích vrabčáků nastal temporytmický propad. Vrabčáci se pak jeví jako málo čiperní, statičtí, jednání bylo vnímáno více ve slovech než ve fyzické akci. Zafungovaly plácačky, které by se daly využít ještě lépe. Diskutující ocenili, že jde o ryze klučíci soubor a že hoši dostali prostor se realizovat.

STOJÍ HRUŠKA

Diváci asociovali dojmy z představení slovy jako znovuzrození, zpěv, folklor, barvy, stuhy, dívky, koloběh života, mystérium, symbolika, pověst, víra. Představení podněcovalo k zamýšlení se nad duchovním propojením člověka s přírodou, nad koloběhem života, nad obětováním se hrušky pro jiný život. Hovořilo se i o síle lidové poezie, ze které předloha k inscenaci vychází. Nejedná se o příběh situovaný do reálné doby, jde spíše o pohádkový až metafyzický příběh. Při využití rituálu je třeba vědět, jaké má zákonitosti. Diváci si kladli otázky: Co stuhy znázorňovaly? Čeho byly symbolem? Proč byly použity konkrétní barvy? Práce se symboly nebyla jasná, dotažená. Symboly jsou natolik interpretačně otevřené a těžko uchopitelné, že se v tom divák ztrácí. Podle lektorů je škoda, že si diváci soubor text pořádně nepřečetli. Je to hra, která je dějově přehledná. Předloha není zatěžkaná, míří k podstatě věci. Soubor šel spíše po atmosféře než po ději samotném. Písně jsou dějově funkční.

DO VELKÉ KRAJINY DUDĚDU

Bezprostřední dojmy: stínohra, emoce, zpěv, talent, barvy, představitost, hravost, dětskost, energie, pohádkovost, komunismus, disciplína, rodina, dopisy, stesk, maličkosti, dojetí bez patosu. Představení se jeví na pomezí žánru rozhlasové hry s obrazy.

Mělo rámeček – dopisy otce z vězení své rodině. Tento rámeček přinášel hlubší rovinu tématu související s komunistickým útlakem. Děti téma sdělovaly s lehkostí a bez patosu. Diváky potěšila krásná a srozumitelná mluva všech účinkujících a zpěv. Děti prožívaly to, co říkaly, jak slovně, tak fyzicky. Temporytmus nespádl. Použití stínohry nebylo technicky přesné a chyběl jí řád. Jednalo se spíše o popisnou ilustraci a tvorbu atmosféry. Míchal se různý materiál – loutky a předměty. Bylo by dobré nalézt nějaký klíč k volbě konkrétních výtvarných prostředků.

JAK SE HLEDÁJÍ PRINCEZNY

Asociace: Pohádka, loutky, trojí opakování, zvukové efekty, dlouhé cesty, smích. Diskutující polemizovali nad tím, zda je toto téma vhodné pro tuto věkovou skupinu, zda už téma „nepřerostly“. Text hry je jednoduchý, ale zároveň zrádný. Byl napsán proto, aby byl hrán s nejmenšími dětmi jako maňásková hra. Slova jsou v něm redukována. Materiál je určen k temporytmické práci a k hraní si s příběhem. Proto zazněla otázka, zda šlo o nadsázku, nebo ne. V trojím opakování, typickém pro lidové pohádky, nebyla žádná změna, gradace, žádný vývoj situace, takže i temporytmus představení byl místy velmi zdoluhavý. Prodlužovaly ho také zdoluhavé cesty prince a jeho pomocníků zpět do čarodějova zámku.

Chyběla soudržnost díla i kolektivu. V obecné rovině se hovořilo o tom, že pokud se účinkující chtějí obracet na diváka s nějakým úkolem, a tedy aby vystoupil ze své bezpečné zóny, měli by ho na to připravit.

O SEDMI BRATŘÍCH VE STUDNI

Zábava, energie, hravost, děti, dramaťáček, souhra, společné bytí na jevišti, spolupráce, humor, nepředvádění se, hraní si. Představení mělo přiměřenou délku s ohledem na věk dětí, scény nebyly příliš dlouhé. Děti se na jevišti chovají spontánně a užívají si to (např. napadení žralokem, vlkem). Zazněla provokativní otázka, zda divákům představení nepřipadalo roztomilé právě proto, že v něm účinkovaly malé děti. Děti vědí, proč jsou na scéně, odkud a kam mají jít. Situace ve studni nebyla jasná. Jak se bratři dostali ze studny ven? Nezafungoval vtip s počítáním. Bratři se dvakrát uměli spočítat, potřetí ne. Jednotlivé situace by potřebovaly dotáhnout. Jak se bratři dostali z místa na místo? Nejpresnější v projevu byla dívka ztvárňující maminku. Vytvořila pěknou pointu, uzavřela situaci. Výběr hry umožňoval využít imaginaci dětí. V rukou vedoucího je, dát dětem prostor pro svobodnou hru, pro využití imaginace a zároveň je vést k určitému řádu.

VYTVOŘ SI...

... FROTÁŽ DNEŠNÍHO DNE

Slovo frotáž pochází z francouzského slova frotter, což znamená setřít, tření nebo drhnutí. Ve výtvarném oboru jde o techniku, při níž třeme a přetíráme předmět tužkou, uhlem nebo křídou. Tato technika spočívá v tom, že nejprve velmi pečlivě přiložíme papír na vybranou věc, a pak reliéf té věci, její strukturu a tvar přeneseme, neboli přefrotujeme, pozvolným přetíráním tužkou na papír. Jak prosté! Pokud by se vám frotování zalíbilo či byste mu dokonce propadli, je možné se nechat inspirovat knihou **Rukověť malého frotážisty**, kterou napsala Anna Kocmanová a vydalo ji nakladatelství Baobab v roce 2015. Najdete v ní různé obrázky vytvořené technikou frotování, **zevrubný** návod, nabídky, co všechno lze ofrotovat, a několik básniček a hesel. Například: Co můžeš ofrotova dnes, nefrotuj zítra.

Chceš-li malým
frotážistou být,
na svém stole musíš
papír s tužkou mít.

Ničeho se neobávej a **zoomuj** technikou frotování pocity, dojmy, zážitky z dnešního dne. Budeš-li chtít, můžeš nám je přinést ukázat do redakce. Sídlíme ve 3. podlaží ve Fabrice. Frotování zdar!

VČERA JSME VIDĚLI...

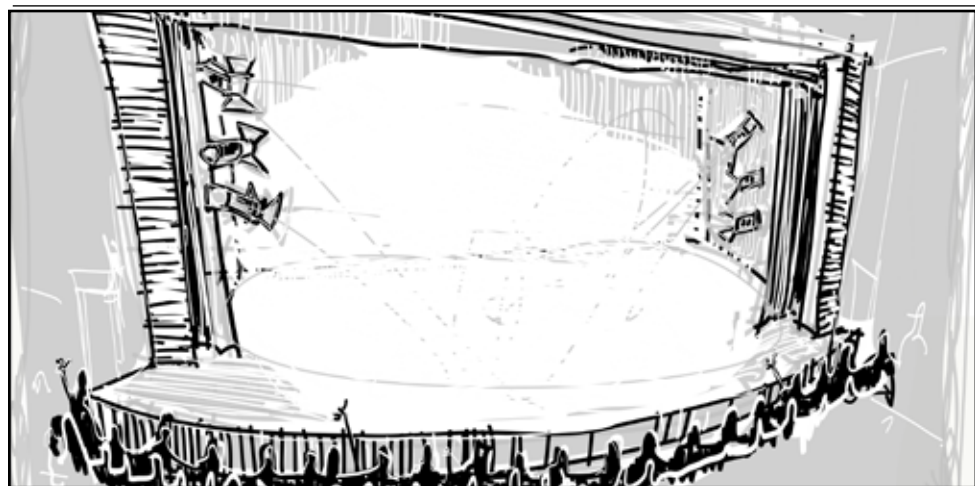
Jak se hledají princezny

O sedmi bratřích ve studni

NAKRESLI SI...

... SVŮJ DOJEM Z DNEŠNÍCH PŘEDSTAVENÍ

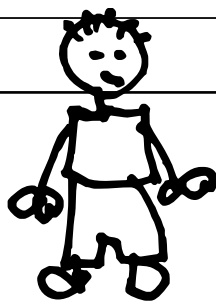

diváky

VČERA JSME VIDĚLI...

ZAPSALI JSME Z...

... Z DISKUSÍ DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

I úterní dětský diskusní klub přinesl mnoho podnětů, které soubory od sebe vzájemně získaly. Diskuse odstartovala formou myšlenkové mapy na arch papíru. Nejdříve se diskutovalo o představení **My vrabčáci**. Byly vyzdvihnuty plácačky, které symbolizovaly zobáky a trampolína, která sloužila především k létání. Představení bylo hodnoceno jako energické a líbil se humor, hravost a pohádkovost. Podle některých měli dětské herci problémy s artikulací. Jiní ocenili, že se na jevišti navzájem dobře vnímali.

Diskuse pokračovala nad představením **O osmi bratřích ve studni**. To hráli dětské herci, kteří byli na letošní Dětské scéně nejmladší. Jejich věk se pohybuje od 7 do 8 let. Představení ostatní dětské diváky hodnotili velmi kladně. V diskusi zaznělo, že „nejmenší herci zaslouží velký obdiv za svou odvalu“. Představení bylo nabitě dětským zápletem, který si nesli až do diskuse, což se projevovalo tím, že se hlásili živě a otevřeně komunikovali. Dosti **zevrubně** se ostatní zabývali otázkou „jak postavy spadly a zase vylezly ze studny?“

Poté se diskutovalo o představení **Do velké krajiny Dudědu** Dismanova rozhlasového dětského souboru. Pro mnohé působil velmi silně emocionálně fakt, že otec rodiny byl ve vězení za nesouhlas se socialismem. Hlavním tématem inscenace byla pro diskutující rodičovská láska, kdy otec posílal z vězení dětem dopisy. Nejlepším zážitkem byl zpěv dětí, který „byl neskutečný a velmi hezky doprovázený hudebními nástroji.“

Stojí hruška bylo dalším diskutovaným představením, se kterým na Dětskou scénu přijel soubor dívek z Jablonce nad Nisou. Děvčata dokázala v představení vytvořit a udržet hezkou atmosféru, a to pomocí lidových písní a kostýmů. Účastníci diskuse se shodli, že mezi další bonusy představení patřil zpěv dívek a hudební nástroj zvaný kalimba. V diskusi zaznělo, že dívky předvedly velmi kvalitní herecké výkony. Motiv tohoto představení byl nazván jako „očekávání dítěte“.

Poslední část diskuse byla věnována představení **Jak se hledají princezny**. Děti z ostatních divadelních souborů velmi zaujala práce s diváky a práce herců s loutkami. Byla položena otázka: „Co je uspávalo?“ Soubor odpověděl: „Prince s jeho pomocníky uspávalo strašidlo.“ V tomto představení se objevovala improvizace, kterou ostatní hodnotili kladně. Zaznělo také, že „tématem této inscenace byl pohádkový humor“.

Zapsali Eva Švecová, Ondřej Vecěk, z. lyceum SOŠPg Čáslav

OKÉNKO PRO HRAVÉ...

Vybarvi si vrabce na obrázku.

NECHTĚL BY SES,
PŘÍTELI, VYBARVIT?

KOUTEK JAZYKOVÉ ARCHEOLOGIE...**... ZEVRUBNÝ**

Označení vychází z pojmenování „podle vrubů“. Jedná se tedy o skutečnost, která je úplná, přesná či do sebe zapadající (možná i všeobsahující). Pro jistotu „vrub“ znamená zářez nebo rýhu. Slovník spisovné češtiny uvádí, že pokud je něco **zevrubné**, je to jdoucí do podrobností, podrobné, detailní, důkladné. **Zevrubný** plán tedy bude nejspíše vypracovaný do detailu.

Například když v pohádce S čerty nejsou žerty odchází čert Janek do světa smrtelníků, obdrží **zevrubný** plán vesnice a popis Doroty Máchalové. Znamená to, že jeho plánek byl detailní, rozvedený a podrobný.

KOUTEK JAZYKOVÉ NOVOLOGIE...

Nová rubrika, kterou jsme pro vás letos připravili, obsahuje novotvar neboli nově utvořené slovo. Novologie je náš redakční výraz a jde o neologismus (z řec. neos logos, nové slovo), kterým se nejčastěji označují nové skutečnosti, např. vynálezy nebo myšlenky, a jež se postupem času mohou, ale nemusí stát součástí běžné slovní zásoby. V naší rubrice se vám budeme snažit nabídnout slova, která hojně používá současná mladá generace (je potom „in“), na druhé straně starší již nevědí, o čem se mluví (ti jsou naopak „out“).

... ZOOMOVAT

Vyslovuj zúmovat. Mluvíte-li ještě česky, tak použijte výraz přibližovat. Jde o přejaté anglické slovo z oblasti optiky. Označuje vlastnost objektivu, který je díky němu schopný přibližovat (stejně tak i oddalovat) i vzdálené oblasti a výjevy. Použijete-li však výraz **zooming**, dostanete se do zcela fantazijských oblastí. Říkáte tím totiž, že hodláte pádit, svištět, zvětšovat, zároveň ale i bzučet nebo měnit velikost. V neposlední řadě si večer pusťte televizní stanici Prima ZOOM a zaměřte se na detail.

Výraz **zoom** není (zatím) spisovným českým slovem a nemá ustálenou výslovnost, i když je velice rozšířený a jsou z něj tvořeny nové tvary. Popusťte tedy uzdu své fantazie a zoomujte na cokoli chcete. Někdy je však mnohem srozumitelnější, když jednoduše a hezky česky přibližujete.

POD REFLEKTOREM BARVA...**...ZELENÁ**

Zelená je barva přírody, neboť většina rostlin obsahuje zelené barvivo, chlorofyl. Vychází z anglického slova „green“, které znamená růst, rozkvétat i naději. Ve spojitosti s ovocem je znakem nezralosti. Přeneseně se hovoří o nezkušených lidech jako o „zelenáčích“ (v angličtině greenhorn). Symbolizuje i ekologická a environmentální hnutí, např. Greenpeace (Zelený mír) nebo stranu Zelených. Odkazuje na růst, jaro a každoroční obnovu přírody (ale pozor na zelený salám!). Je barvou nesmrtnosti. A právě v hudbě označujeme nesmrtelné hity „stále zelenými“ – evergreeny.

Lidské oko je nejcitlivější právě na zelenou barvu, což je výsledek evoluce, neboť na Zemi je, díky chlorofylu v rostlinách, právě zelená barva nejvíce rozšířená. Zrakový systém člověka a některých vyšších savců (zejména těch živících se rostlinnou stravou) má oproti jiným živočichům třetí typ zrakových čípků, citlivých právě na zelenou barvu.

Pohled na zelenou barvu napomáhá regeneraci a načerpání nové síly, uklidňuje. Lidé mající rádi tuto barvu budou více ochotní rozdávat lásku a motivovat ostatní. Na druhé straně mnoho zelené může způsobovat depresivní efekty, např. u válečných veteránů. Ostatně není divu, když armáda používá tolik zelené barvy ke kamufláži.

Zelená barva je sekundární a vzniká smíšením modré a žluté. Ve výtvarném umění působí pozemsky a pevně, uklidňuje. Je barvou lásky. Zelenou barvu si zpravidla volí lidé stateční, houževnatí, umínění a nepřizpůsobiví, tvrdohlaví. Což jsou de facto vlastnosti připisované znamení Býka. Ti, co odmítají zelenou, bývají citově zklamaní a trpí pocitem vnitřní nejistoty.

Zelená barva se stala svatou barvou islámu, jehož kolébkou jsou arabské pouštní státy. To má svůj důvod v klimatických podmínkách těchto zemí, kde je zelená vegetace vzácná. Byla také oblíbenou barvou proroka Muhammada, který se rád oblékal do zelených šatů. Mnoho islámských států má zelenou barvu na vlajkách, jmenujme třeba Saudskou Arábii.

Zelená barva je asociována se závistí, např. ve rčení „zezelenat závistí“. Zelené provedení masky v pekingské opeře napovídá, že daná figura je nespolehlivá. V Indii máme spojenou zelenou se čtvrtou srdeční čakrou.

Symboliku zelené nalezneme i v dopravě, kde na semaforech značí bezpečí, volno. Dopravní značení na dálnicích v České republice je také zelené. Zelená barva pozičního světla na letadlech a lodích slouží k označení pravé strany. A když se povzneseme ještě více, tak můžeme potkat a spatřit ve vesmíru zelené mimozemšťany.

Tak mládeži, máte zelenou! Jezte zeleninu!

kolážisté RoTerPep

VČERA JSME VIDĚLI...

DNES HRAJÍ...

... KASTROL, SZUŠ TRNKA, PLZEŇ

KRÁLÍCI

Jak vznikl název vašeho souboru?

Tak to víme úplně přesně. Michal si nemohl vzpomenout na slovo katarze, říkal, že to je něco na „ka“, a my jsme si dělali srandu, že je to kastrol. Takže máme Kastrol.

Co vás na divadle baví?

Mě baví, že jsou tam prima lidi. A jak si tam hrajeme. A bavit lidi. Mě baví se předvádět. Mě baví, když můžu vidět úsměv na tvářích, a spolupráce celého sboru. Mě taky baví se předvádět. Mě baví hrát před ostatními lidmi. Mě baví všechno (smích). Improvizace. Atmosféra je tam hrozně super.

Co vám na divadle vadí?

Mně vadí, že všechno nevyjde úplně přesně tak, jak by si to každý přál. Pak ty tváře nevypadají vesele, ale našťavaně a smutně, že nevyšel ten jejich nápad, ale vyšel jinej nápad. Mě zaplňováá ní prostor! Mě asi nic.

Proč jste se pustili do inscenování zvole-

né předlohy?

A kurňa.

Já to vím! Helča měla nápad, že bychom mohli hrát nějakou detektivku. Pak jsme se rozdělili na skupiny a naši skupinu napadlo, že by tam mohli být krvelační králíci. A tak jsme se toho chytli a máme představení o zmutovaných králících. Takový mutovací představení.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Rozhodně, když si Lucka zlomila nohu. (Což se stalo minulý týden, pozn. uč.) Napiš to, to bude znít soucitně. To, že jsem musela chodit v době dramaťáku na odpoledku a zbývala mi jen hodina. Dneska, když jsme řvali přes sebe tak, že s tím Michal praštil, a řekl nám, ať si to uděláme sami. Největší zádrhel je, že tu není Johan! Velký kamarád a člen souboru, který letos kvůli dlouhé škole nemohl chodit.

Johane, jestli nás slyšíš, přijď!

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Hráli jsme dvakrát na postupových přehlídkách. A pak pro rodiče na Jižáku, tzv. Laureátský večer na Jižním předměstí v Plzni. A jestli se počítá hraní na zkouškách, tak to nevíme.

Tak další otázku!

To je všechno.

Néééé!

Pojďme se všichni vyfotit!

Joouooo!

Ptal se Josef Pekárek a Michal Ston

... ANI MUK, ZUŠ TURNOV... PARAMIAN, DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA SVITAVY

ŠTASTNÝ PRINC

Jak vznikl název vašeho souboru?

Paramian vznikl spojením začátečních písmen jmen členů souboru: Pája, Rachel, Mikuláš, Anička. Když se Paramian vysloví, zní to jako Paramijan, to neviditelné „j“ je naše vedoucí Jana.

Co vás na divadle baví?

Hraní divadla si užíváme. Baví nás vžít se do úplně jiných postav a rolí a také to, že si můžeme vymýšlet a tvořit. V divadle nalézáme krásnou svobodu. Je dobré předat lidem nějakou myšlenku.

Co vám na divadle vadí?

To nekonečné zkoušení. Než dosáhneme výsledku, který si představujeme, tak to trvá opravdu dlouho. Je třeba dost úsilí a trpělivosti. Divadlo má své zákonnosti a nemůžeme si na jevišti dělat, co chceme.

Proč a jak jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Inspirovali jsme se knihou Oskara Wilda Šťastný princ. S nápadem přišla Jana Mandlová a nám se to zalíbilo. Téma hry jsme přijali za své.

Popište nejzajímavější detail, okamžik vaší inscenace. A proč tomu tak je?

Líbí se mi proměna prince, vlašťovky i města. Je moc pěkné vidět lásku vlašťovky ke Šťastnému princovi, ale část, kdy umírá je zároveň nejsmutnější. Pro mne je nejkrásnější okamžik, kdy se rozsvítí město. Symbol toho, co může

vykonat, nepatrné ale soucitné srdce.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Když se mělo spojit všechno dohromady, hudba, světla, hraní, práce s loutkou. Největší zádrhly vznikají při rozhodování o prioritách. Loni už to skoro vypadalo, že nebudeme hrát na Noci kostelů, ale nakonec to vyšlo. Je nás tak málo, že když vypadne jeden, zkouška nemá smysl.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Šťastný princ je naše první inscenace. Poprvé jsme ji hráli loni na Noci kostelů, pak pro školy a na Školičkově Trámtadyjá a letos na Svitavském Dýchánku, ze kterého jsme postoupili na Dětskou scénu. Tedy celkem asi pětkrát. Letos jsme energii věnovali zkoušení nového představení Na arše v šest, které je na rozdíl od Šťastného prince vtipné a veselé a dost si to užíváme. Premiéru jsme měli na letošní Noci kostelů. Doufáme, že od září budeme jezdit s oběma inscenacemi.

Ptal se Josef Pekárek

... 7. ROČNÍK LDO ZUŠ JINDŘICHŮV HRADEC

ZRÁDCE

Na otázky odpovídal vedoucí souboru Jiří Rezek. Jak vznikl název vašeho souboru?

Název se odvíjí ze zápisu skupiny ve školní dokumentaci.

Co vás na divadle baví?

Na divadle je baví možnost alternativně zkoumat život okolo sebe, obdiv holek - kluků a že nemusejí občas do kmenové školy.

Co vám na divadle vadí?

Na divadle jim vadí, že někdy musí hrát a zkoušet, když se jim nechce.

Proč a jak jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Byla to výzva proniknout sice do známého tématu, ale skrze absurdní text.

Popište nejzajímavější detail vaší inscenace.

Významný detail: „Kontrolka Bechyně.“ Po loňské katastrofě na krajské přehlídce jsme si při inscenování této dramatizace takto pojmenovali kolektivní dramaturgickou stopku na všechny tvůrčí vtipné nápady.

Kdy nastal největší zásek při zkoušení?

Pokaždé, když někdo ze čtyř nenahradí-

telných herců nepřišel na zkoušku.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Inscenaci Zrádce jsme hráli pětkrát – na přehlídce, pro školy a pro rodiče.

Ptal se Josef Pekárek

NA NOČNÍM STOLKU REDAKTORŮ...

... KNIHA VĚDOMÉ SNĚNÍ

Jako zelená nit celé přehlídky i čísla, které právě držíte v rukou, se táhnou pojmy imaginace – nebo-li představivosti – a fantazie. Pouze pro pořádek si ujasněme, jaký je rozdíl mezi představivostí a fantazií. Imaginace (z lat. imago, obraz, představa) je schopnost člověka vyvolávat v mysli představy, které se mohou vázat k předchozí zkušenosti jako vzpomínky, mohou tento „materiál“ různě přetvářet a vytvářet tak představy nové. Fantazii (z řec. fantasma, obraz, vidění, přelud) rozumíme rozvinutou představivost, oproštěnou od všech zkušeností. A proto jsme se rozhodli, že **zazoomujeme** na knihy, které o imaginaci i fantazii pojednávají dosti **zevrubně**. Napsal je Robert Moss, který je považován za učitele šamanského snění. Opírá se v nich o výklady snů podle C. G. Junga. (**MMCH**, s jeho Červenou knihou jsme vás seznámili v prvním čísle Deníku DS.) Moss je tvůrcem techniky Aktivního snění, originálního spojení

novodobého přístupu ke snům a šamanismu, o níž přednáší na celém světě, a napsal o snění devět knih. Žije v severní části státu New York.

Ve své knize **Vědomé snění** podrobně líčí jedinečný přístup o devíti krocích k pochopení snů. Kniha nabízí cestu, jak své sny využít, abyste porozuměli své minulosti, dokázali ovlivnit budoucnost, uměli se napojit na své nehlubší touhy a nechali se vést svým vyšším (bytostným) já. Moss v knize popisuje tzv. vědomé snění, tedy schopnost pamatovat si své sny, vnímat je jako nezbytnou součást osobnosti, vykládat je, pracovat s nimi ve smyslu reflexe a pochopení, co nám sny říkají, odkývají o nás samotných a okolním světu. Jde o vedení dialogu se sny neboli se sebou samým. A nejde jen o sny, které člověk má, když spí. Popisuje i tzv. denní, vědomé (lucidní) snění. Je možné tuto aktivitu připodobnit fantazírování, aktivní imaginaci (termín C. G. Junga). Mossovy metody jsou jednoduché, efektivní a zábavné. Jsou oživeny obratným vyprávěním o jeho vlastních snech, o snech jeho studentů – a odhalováním jejich často dramatických pochopení a následným rozuzlením.

Ve své další knize **Snění navrací duši** ukazuje, jak se můžeme stát šamany vlastní duše a uzdravit svůj život. Pro současné léčebné metody jsou velkým přínosem dávné šamanské techniky vycházející z poznání, že v průběhu života můžeme utrpět ztrátu částí své duše – je to ztráta částí životní energie a identity – a chceme-li být opět celiství a zdraví, musíme najít vhodné prostředky k uzdravení duše. Moss ukazuje, jak nám sny poskytují mapy, podle nichž můžeme putovat na místa, kde najdeme ztracené či ukradené části duše, abychom je mohli navrátit domů. A díky tomu nacházíme cesty k léčení ran minulosti a otevíráme brány k uzdravení duše celé společnosti. Moss nás s velkým nadšením vyzývá, abychom se sami stali stvořiteli a vnášeli do tohoto světa stále něco nového. Což se na přehlídce Dětská scéna ve Svitavách rozhodně děje. Jsme zde všichni léčitelé duše celé společnosti.

Hana Volkmerová

Robert Moss: *Vědomé snění*, 408 stran, Vydala Maitrea, Praha, 2016; Robert Moss: *Vědomé snění*, 267 stran, Vydala Maitrea, Praha, 2014

VYBARVI SI...

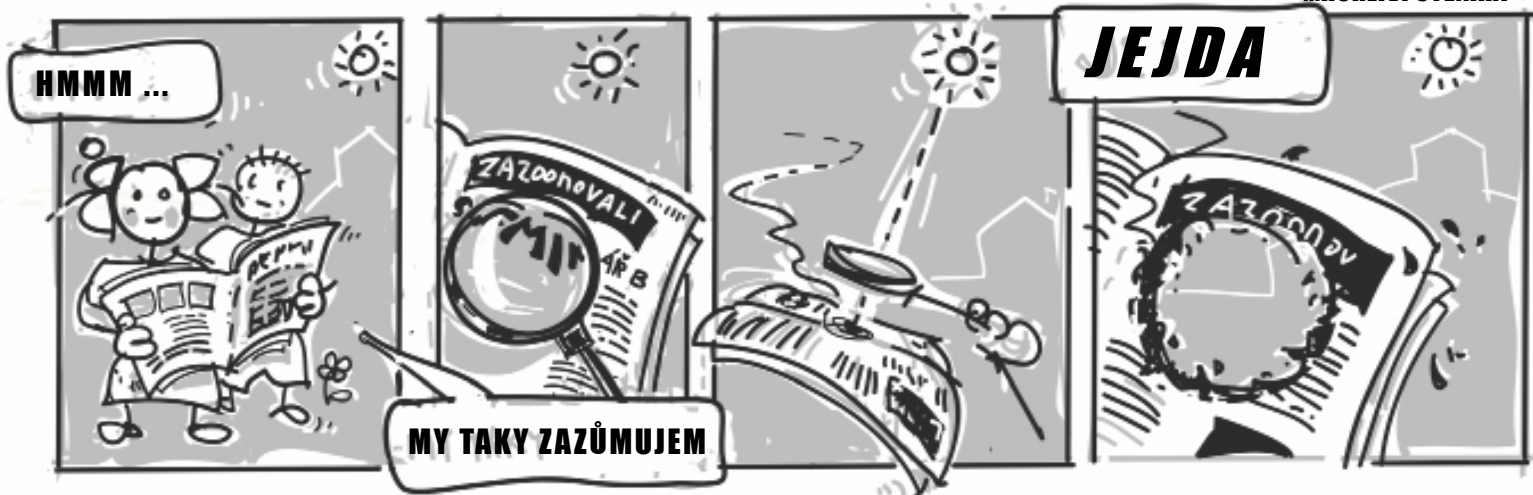
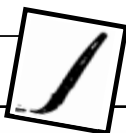
... PÁTÉ ČÍSLO
DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY

Na stránkách tohoto deníku si můžete všimnout, u některých nadpisů, titulků, fotografií, článků a obrázků, malé ikony štětce. Co to znamená? Jste-li tvořiví tvorové a máte-li rádi barvy, tak si z černobílé tiskoviny můžete stvořit barevnou. Záleží zcela na vás, jaké barvy použijete a jak **zevrubně** vybarvíte toto číslo. Ikona štětce je pouze nabídkou. Kreslete a vybarvujte, jak je libo. Pokud se s námi chcete o své výtvoře podělit, můžete nám je přinést ukázat do redakce ve 3. podlaží Fabriky a my vám rozhodně nebudeme spílat.

red

VČERA JSME VIDĚLI...

SEŠLO SE...

Dojem z Dětské scény - Berta 4,5 roku

VČERA JSME VIDĚLI...

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY NA INTERNETU

www.drama.cz/ds

DĚTSKÁ SCÉNA NA FACEBOOKU

www.facebook.com/DetskaScena/

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2018

STŘEDA 12. ČERVNA

STŘEDA 13. června

8.30–12.30	semináře A–E	Fka, OttD
8.30–12.00	výlet pro děti ze souborů	
9.00–11.00	5. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
14.00–16.00	5. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
skupina A+B	Kráľci	
	Kastrol, SZUŠ Trnka, Plzeň	Fka
skupina A	Šťastný princ	
	Paramian, Dramatická školička Svitavy	Trám
	Zrádce	
	7. ročník LDO ZUŠ Jindřichův Hradec	Tyjátr
skupina B	Zrádce	
	7. ročník LDO ZUŠ Jindřichův Hradec	Tyjátr
	Šťastný princ	
	Paramian, Dramatická školička Svitavy	Trám
16.30–17.15	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 5. bloku	Fka-2. podl.
16.30–18.00	dětský diskusní klub	Fka-aula
17.30–18.45	diskuse o představeních 5. bloku	stodola
20.00	ukázky z práce seminářů	Fka, OttD, Trám

Fka	Fabrika Svitavy
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti
Tyjátr	Alternativní klub Tyjátr
Trám	Divadlo Trám
OttD	Ottendorferův dům

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 5.

Redakce: Hana Volkmerová (šéfredaktorka), Terezie Pecharová, Veronika Rodová, Roman Manda, Josef Pekárek, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 5 - 12. června 2018 v 21:29. Náklad 150 ks.